

CON- NEXIÓ

any 2012 núm. 21

5 ANIVERSARI
aspacE
1961-2011

sumari

NOVETATS

- MERCAR el carro de compres motoritzat > 3
- Tot sobre The Grid2 > 04

ASPACE

- Perquè escacs? > 11
- La cantant Lúdia Pujol visita el Centre Pilot > 12
- 50ª Aniversari: La Cerimònia de la Llum > 13

REPORTATGE

- Els Premis FILMETS > 08
- Els Premis M. José Vázquez > 10

OPINIÓ

- La compra online > 14

ENJOY

- Carnestoltes ASPAC > 18

EDITORIAL

Cuidar les amistats, reviure vivències, trobar antics companys, reforçar vincles, respectar la diversitat... els membres de la redacció de la revista intentem incorporar aquests valors en les nostres vides i en la pròpia revista. Volem reforçar aquests valors i és per això que us convidem a participar amb nosaltres en forma de les dues idees que trobareu en la darrera pàgina, un Cinefòrum, un taller de pa ecològic, on retrobar vells amics, compartir una estona, recordar, riure...

Volem ressaltar en aquest editorial la figura de la Lídia Pujol. El 50è aniversari va ser una data molt especial per a tots, una data on més enllà de fer una mirada enrere i recordar el passat, també ens va permetre conèixer una persona entranyable, la Lídia Pujol. Volem agrair la seva col·laboració amb la revista amb un escrit que ens ha arribat al cor, sobre la seva visita al Centre Pilot. <

ÚLTIMA HORA

Redacció

Els pròxims 10 al 13 d'octubre de 2012, tindrà lloc a Pisa (Itàlia) el 4t Congrés Internacional sobre Paràlisi Cerebral.

Actualment s'està dissenyant el programa de les conferències, on trobarem comunicacions orals, tallers temàtics, debats, "pros" i "contres", es podran presentar cartells...

Més informació: www.cp2012.it.

ASPACE presentarà al congrés de Pisa dos treballs, que han de passar pel comitè científic. D'una banda l'estudi descriptiu de la població dels centres ocupacionals utilitzant la CIF. Es tracta d'un estudi en el qual s'han pres les dades de funcionament i discapacitat de tots els usuaris adults dels nostres centres. D'aquesta forma, s'ha obtingut el perfil funcional de cadascun dels usuaris i amb la mitjana de tots els usuaris es

té un perfil de centre on es pot observar el grau d'autonomia del conjunt d'ells. D'aquesta manera, es té una informació objectiva de les necessitats reals d'ajuda i assistència que es requereix per a un bon funcionament del centre. D'altra banda, els perfils de funcionament s'utilitzen per suggerir objectius i intervencions específiques a cada usuari. Aplicat a un centre, el perfil del conjunt dels usuaris també orienta l'estratègia a seguir en el mateix, ja que mostra amb claredat aspectes funcionals o disfuncionals com els motors, cognitius, de relació social, familiar, etc. i quanta influència tenen cadascun d'ells en el centre. Tot això és clau per a programar sortides, activitats, organitzar grups, etc., partint d'una informació objectiva

STAFF

Direcció

Rosa Ortolà, Xavi Soteras, Pedro Cordero, Martí Cuixart, Emilia Vicioso, Ramiro Herrador, Miguel Quintero, Jordi Cabrera, Luis Sierra, José Luis Hurtado, Matafaluga, Verònica Pàmies, Xavi de la Fuente, Manolo Martínez, Merçe Serra, Chema Martín, Sergi Pérez, Yolanda Pons

Suport tècnic

Celina Koekenbier

Maquetació

Insight-design.es

Coordinació tècnica

Xema Martín
Esther Hoff

Col·laboració

Lídia Pujol, Marta Vivas, Jordi Cusell, Adrià Domingo, Agustí Guillem, Charo Lambea, Naomi Williams Photography (foto p. 17)

Amb el suport d'Aspace <

sobre la funcionalitat.

L'altre treball que Aspace presentarà al congrés de Pisa és un estudi sobre la influència que està tenint el tractament amb toxina botulínica del pacient espàstic en la seva qualitat de vida i en la qualitat de vida del cuidador principal. S'han realitzat més de 30 entrevistes a usuaris i familiars en les quals s'ha preguntat per aspectes subjectius tan variats com les dificultats a l'hora de realitzar la higiene, la sensació de dolor i els sentiments en general, tots relacionats amb la qualitat de vida de l'usuari i el cuidador. Haurem d'esperar al congrés, que es realitzarà a l'octubre d'aquest any, per conèixer els resultats. <

th

International Cerebral Palsy Conference

Pisa, Italy, 10-13 October 2012

MERCAR, el carro de compres motoritzat

Charo Lambea / Esclatec

Esclatec és un Centre Especial de Treball gestionat per l'Associació Esclat i ubicat a la plaça Guinardó de la ciutat de Barcelona. Actualment treballen 14 persones amb gran discapacitat.

El principal objectiu d'Esclatec és donar feina a persones greument afectades i excloses fins ara del mercat laboral. Per assolir aquesta inserció des del seu inici, Esclatec disposa d'un departament propi de R+D+I on es desenvolupen productes amb un alt nivell tecnològic.

Està especialment dissenyat i desenvolupat per poder ser fabricat i muntat en la seva totalitat dintre del nostre centre, per als nostres treballadors i treballadores

L'any passat aquest Centre va treure al mercat el Carro de Compres Motoritzat "MERCAR". Un carro de compres que es fabrica íntegrament pels treballadors del CET.

El "MERCAR" està pensat per a diverses utilitats, tant per la seva resistència com per la seva capacitat. És ideal per pujar pendents sense cap tipus d'esforç o per a gent gran i amb dificultats de mobilitat. Gràcies al motor que porta, i solament polsant el botó que porta al mànec, es pot regular la velocitat

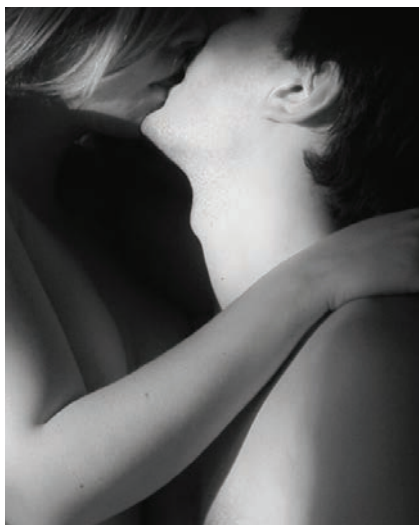
a la que es vol portar el carro. Per la força del motor també ajuda a pujar les voreres dels carrers.

Si desitgen més informació poden consultar la pàgina web

www.esclatec.com, on tindreu una explicació més detallada d'aquest carro i on hi trobaran també informació dels articles en el camp de l'electrònica i el desenvolupament de nous productes. <

Derecho al orgasmo

Redacció

Está es una reivindicación que hace tiempo que está presente en nuestro entorno, un tema difícil pero que un día u otro debemos de abordar. Si entendemos que los derechos sexuales son derechos humanos de las personas con discapacidad tenemos igual derecho a una sexualidad plena y satisfactoria con los apoyos oportunos.

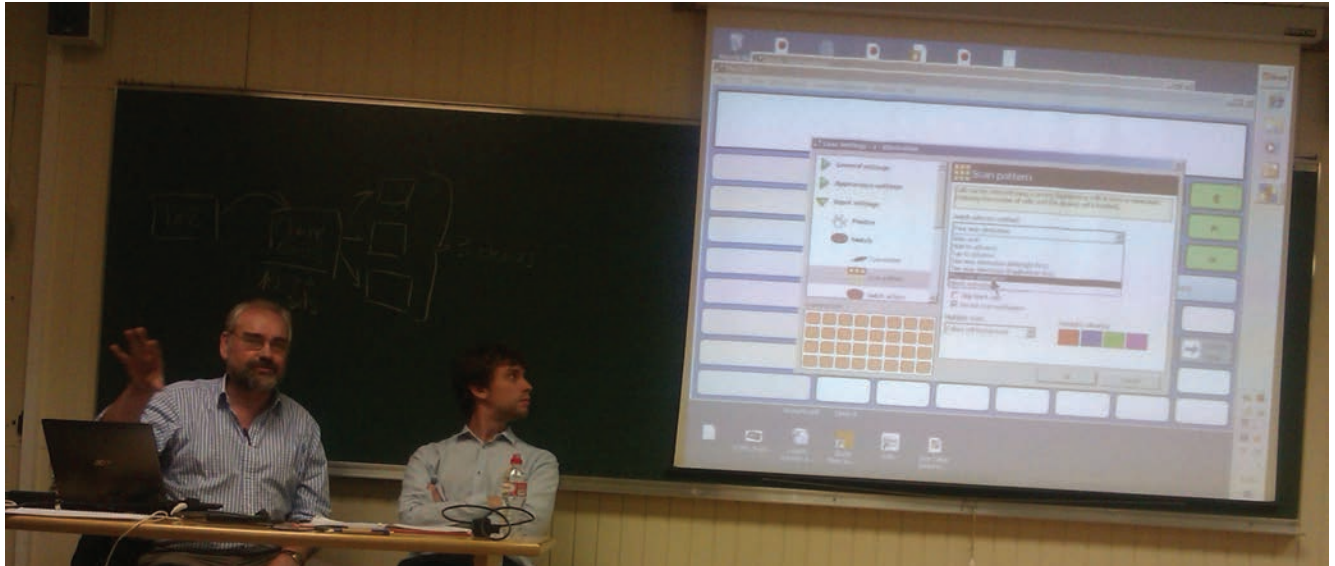
Muchos hombres y mujeres están privados de toda la vida sexual porque su incapacidad les impide ejecutar ciertos movimientos. El recurso a la asistencia sexual debería ser un opción posible.

En Francia, por citar un ejemplo, las personas con discapacidad reclaman su derecho al orgasmo, bajo el eslogan ¿Aceptaría usted una vida sin relaciones sexuales, aunque sienta deseo?, y han dirigido una carta al gobierno apelando a la 'asistencia sexual'. <

The grid

Adrià Domingo / Profesional ASPACE

El passat mes de novembre, vaig assistir a una formació de BJ-Adaptaciones, on venien els creadors del programa The Grid2.

The Grid2 és més que una aplicació integrada dins dels Sistemes Augmentatius i alternatius de comunicació. Va més enllà, des de crear un teclat virtual a controlar tot un pis domòtic. Senzilla per a aquelles persones que no vénen del món informàtic i molt visual pels usuaris finals. Imprescindible a les escoles d'Educació especial, centres ocupacionals, residències i inclòs a escoles ordinàries.

BJ, és l'empresa del Borja i Joaquim, dos enginyers amb una peculiaritat, el Joaquim està afectat per l'esclerosi múltiple. Arrel de millorar la qualitat de vida del Joaquim, creen i formen l'any 2002 BJ-Adaptaciones, amb productes tecnològics per millorar la qualitat de vida de les persones amb discapacitat.

Col·laboren amb molts fabricants de productes, però a nivell personal crec que la col·laboració amb Sensory Software els ha fet pujar un esglaó.

Sensory Software són els creadors del revolucionari The Grid2, i per fi, després de moltes formacions de BJ, el novembre passat venien a Barcelona, els creadors. Com serien aquesta gent? Empresaris? Gent de negocis? Tenia curiositat per saber quin tipus de formació ens farien, evidentment en anglès. Sorprès, és la paraula. Érem molt poca gent, no entenia per què,

venien els creadors d'un programa revolucionari i a la sala érem 15 persones!!

Aquella formació, més enllà de que ens expliquessin els que molts ja sabíem, com funciona The Grid2, era un intercanvi d'idees, de dubtes, de preguntes, de propostes, de queixes. Ens demanaven com millorar el seu programa i anaven apuntant totes les idees a la seva llarga llista d'espera, per incloure dins del The Grid2 totes les demandes, per poder arribar a qualsevol tipus d'usuari final. Com incloure The Grid2 a la plataforma Apple i en un futur, no molt llunyà dins del sistema Android.

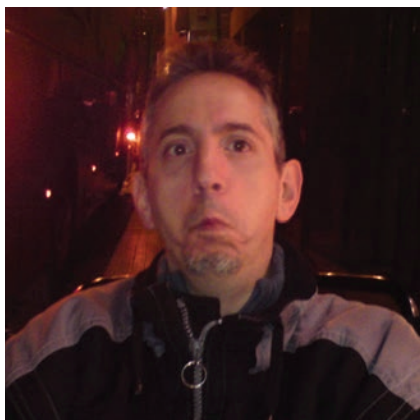
Estem en l'era, on la tecnologia, Internet i telefonia mòbil smartphone, estan revolucionant les comunicacions, per què no substituir tots aquells plafons de comunicació fets a paper i plastificats? T'imagines un plafó dins d'una tablet pc o portàtil, sense límits? El vocabulari que vulguis, les expressions que desitgis, frases fetes, comunicar-te amb gent que no sap llegir, incloure música al teu plafó, Internet, el Twitter i Facebook, controlar el teu entorn, llums, persianes, mòbil..., tot això amb The Grid2, és possible... només calen ganes de seguir endavant i millorar la qualitat de vida. <

SUPERANDO LA PC TODOS SOMOS PERSONAS, IGUALES PERO TAMBIEN DIFERENTES

Manolo Martínez / Redacción

Manolo Martínez es una persona muy activa y dinámica. Se licenció en derecho en la universidad de Barcelona. Es un pensador incisivo. En estas páginas nos habla sobre la parálisis cerebral de un punto de vista personal.

Navegando por internet y las redes sociales he podido comprobar que a pesar de vivir en una democracia e integración social, muchos aun cometen el error de pensar que los pc somos personas diferentes al resto y que no podemos sentir o vivir como los demás. Esta actitud inicial de victimismo es lógica y habitual pero nada real. Debido a mis alteraciones en el habla y movimientos, durante un tiempo yo también cometí ese mismo error e idealizaba las vidas de aquellos que no tenían esta afectación. Pensaba que eran perfectas y sin limitaciones, comparadas con las mías, y esto me causaba sensación de frustración, de inferioridad y de inseguridad, que parecía no tener fin ni remedio. Veía a mis amigos hablar y conducir sus coches mientras que a mí cada vez me resultaba más agotador salir andando de casa.

El problema no eran las limitaciones sino el pensar que por mucho que buscara éstas no tenía solución. Esto me duró varios años, pero como ocurre siempre, en la vida antes de aprender a nadar es necesario, y casi inevitable, el tener que hundirse primero y pasarlo un poco mal en las profundidades de la propia existencia. Es decir, para crecer como personas y dejar atrás los miedos primero hay que enfrentarse a ellos cara a

cara aunque la batalla pueda ser dura y costosa. Es la única forma de madurar y valorar las cosas importantes de las que son triviales. Lo que ocurre es que para salir de nuevo a la superficie y superar el problema casi siempre se necesita un salvavidas, un guía, una luz, una mano amiga esperándote para mostrarte el camino vuelta a la vida. De lo contrario, la persona puede carecer de fuerza para vencer esa crisis personal y entonces permanecer hundida en las profundidades de la tristeza y la depresión el resto de sus días.

En mi caso fue con la ayuda de los amigos cuando aprendí a expresarme, a no callarme y a contar mis dudas, mis deseos, a confiar en ellos. Así poco a poco y desde la objetividad empecé a ver que en verdad todo el mundo tiene sus problemas y limitaciones por vencer y que la pc sólo era una oportunidad más para superarme y crecer. Efectivamente, vi que con alguna ayuda técnica mi vida sí que podía ser tan autónoma y plena como la del resto. Unas ayudas que conocía muy bien pero que por alguna extraña razón no las veía hechas para mí, yo sólo veía limitaciones. Ante esta situación mis amigos me escuchaban y me animaban para que dialogara, escribiera, reflexionara para poder llegar a ver las cosas de manera distinta y con mayor nitidez para encontrar la fórmula adecuada que me permitiera salir adelante. A menudo el problema viene por estar bajo presión interna y sin oportunidad de sacar lo que uno lleva dentro, sobre todo en una sociedad que parece que cada vez es menos empática consigo misma, una sociedad aparentemente muy informada de todo, pero que cada vez escucha menos. Esto es lo que provoca que la persona se aisle y no encuentre la vía de expresión que necesita para desarrollarse, generándose

así tal estado de nerviosismo y de ansiedad que pueda desencadenar en patologías más severas. Por esto es bueno aprender a decidir y a ser responsables de los actos desde pequeños, pues eso ayudara a enfrentarse mejor a las adversidades y que éstas no pasen a mayores.

Cuando uno pasa por malas épocas en la vida, piensa que su problema es el peor de todos y que nadie está a la altura para poder entenderte. La persona se siente tremendamente sola como si todo su entorno y la sociedad se hubieran vuelto de pronto como seres pequeñitos e incapaces de entender la magnitud del problema y de darle la ayuda que crees necesitar, lo cual, genera sensación de abismo y de soledad. Tras conseguir salir del bache, inevitablemente ya nada vuelve a ser igual, hay algo en la persona que se despierta y adquiere un nivel de consciencia superior que antes no existía, esto no es malo, sino que es como pasar por un proceso evolutivo acelerado que te hace ver y apreciar la vida desde otra dimensión más amplia, desde otro ángulo más alto y claro que te conduce a un importante aprendizaje, madurez y crecimiento personal.

Desde la objetividad me di cuenta de que realmente todos somos personas, todos tenemos ojos, nariz y boca, todos comemos, respiramos y dormimos por igual. Todos pensamos, sentimos y compartimos el mismo planeta. En definitiva TODOS SOMOS PERSONAS Y CADA UNO DEBE SABER JUGAR SUS CARTAS. Este hecho tan evidente y básico me sirvió de apoyo para ser más fuerte, posicionarme y superar cualquier adversidad sin dejarme arrastrar a las profundidades ni convertirme en un discapacitado en mayúsculas.<

Rosa Ortola desde el *Consell Rector de l'IMD*

Rosa M. Ortola Pons / *La redacció*

En estas páginas Rosa Ortola, ex alumna de la escuela del Centro Piloto, nos habla de su recién estrenada experiencia como miembro del Consell Rector, que depende de L'Institut Municipal de Persones amb Discapacitat del Ayuntamiento de Barcelona. Responde a la pregunta ¿Cómo se llega aquí?

El Consell Rector está formado principalmente por diez personas con discapacidad, diez concejales y un presidente, amen de secretarios, representantes sindicales y demás personal. Los concejales son los elegidos en las elecciones municipales, que dentro de sus funciones, tienen las de pertenecer al Consell Rector. Los diez representantes de las personas con discapacidad las elegimos las personas con discapacidad empadronadas en Barcelona. Las candidaturas de las diferentes discapacidades representadas proporcionalmente al número de personas por cada discapacidad (de los 10 representantes son: 5 por la discapacidad física, 2 enfermedad mental, 1 intelectual, 1 visual y 1 auditiva).

Las personas con discapacidad candidatas se pueden presentar por libre o en grupo, soy persona que gusta de trabajar en equipo, aunque a la hora de votar, como son listas abiertas, puedes votar a quién quieras, dentro de tu discapacidad. Me preguntáis si soy novata. Es la primera vez que voto, la primera vez que me presento y la primera vez que gano. Nunca pensé ser candidata, creía que esto era una cosa inútil y por eso nunca fui a votar ya que creía que siempre salían los mismos. Me equivocaba como la paloma de Rafael Alberti.

Un día, de los muchos que pasa, pasó Carme Riu por la oficina y me dijo que se estaba acabando el plazo de presentación de candidatos a las elecciones del Consell Rector de l'IMD y me dijo

que si me quería presentar por su grupo, COCEMFE, pensé que estaba loca, que nos conocíamos de hola y adiós y que qué puñetas iba a hacer yo con tanta reunión, comisión y pijadas varias pero quedé con ella para una reunión ya que me dijo que ella creía que la parálisis cerebral no estaba representada y que era importante que la ciudadanía la conociera. El programa, los pasquines, todo estaba hecho, parecía que me estuviesen esperando. Fui con la intención de decir que no, que no tendría tiempo para tanta reunión ya que trabajo y un montón de excusas más pero Carme, mujer no estándar y tenaz donde las haya, me había preparado una “pequeña encerrona” en la cual claudiqué y di el “Si, quiero”. Lo hice para que hubiera un representante con parálisis cerebral, porque pensé que jamás saldría y que las personas se habían olvidado de mí. La paloma de Rafael Alberti se equivocó de nuevo.

El acto en el Saló de Cent organizado por el IMD con todos los candidatos y la lectura de sus programas dio el pistoletazo de salida al inicio de campaña. Empezó la campaña y descubrí que las personas me conocían y que yo conocía a más personas de las que creía. Mi aportación a la búsqueda de votos se basó en las redes sociales, en los correos electrónicos y en el boca a boca de mis amigos, amén de los actos a los que podía asistir cuando mi trabajo me lo permitía, organizados por las entidades. El más emocionante y revelador para mí fue el que nos organizó la FCPC, mi avalista ante COCEMFE, mis votantes potenciales. Primero hablaron las veteranas de COCEMFE, Carme y Pilar, después tomé la palabra creyendo que no se me escucharía pero se hizo el silencio absoluto y salió de mí un tono mitinero que no conocía. La paloma de Rafael Alberti se volvió a equivocar.

Cada discapacidad tuvo su acto de cierre de campaña. El de la discapacidad física, a los que represento, se hizo en las Cotxeres de Sants ya que

somos los más numerosos y controvertidos. Aunque todas las candidaturas pedimos lo mismo en el fondo, en la forma, se varía y ahí está la cuestión, en la forma, en las pequeñas diferencias, en los individualismos y “ansias de poder”. En la tarima estaban los cabezas de lista peleando por captar el voto indeciso y contestando a las preguntas de los posibles votantes. Hubo gritos, improprios y salidas de tono pero la sangre no llegó al río. Una de las candidaturas creyó que gritando y llevando más la contraria ganaría más votos. La paloma de Rafael Alberti se equivocaba.

Nuestras elecciones se hacen antes de las municipales. Tres o cuatro días antes de nuestras elecciones cogí una leve gripe intestinal. Le pregunté al médico si podía salir un momento el sábado y me dijo que sí no tenía fiebre sí pero que. Llegó el sábado y no tenía fiebre, mi intención era ir, votar y volver. Fui, voté, y volví a eso de las dos de la madrugada. El ambiente, la gente, el recuento de votos, primero los emitidos por correo, después los presenciales. Palito a palito, oías tu nombre y el de los demás candidatos. Era divertido y emocionante, no pensé nunca que iba a ganar pero por una diferencia pírrica gané la última plaza ¡La primera persona con parálisis cerebral del Consell Rector! La paloma de Rafael Alberti se volvió a equivocar.

Llegaron las felicitaciones, la victoria tiene un sabor agri dulce, las celebraciones, las municipales, llegaron “los otros” al ayuntamiento, el nombramiento oficial como miembro del Consell Rector, primera toma de contacto, con sabor y olor a vacaciones de verano, con Irma. Sra. Irma Rognoni i Viader, Presidenta del IMD y Concejala de Familia, Infancia, Usos del Temps i Discapacitats y la Sra. Ester Capella Farré. Gerente del IMD. Después de esta reunión con todos, la Gerente, nos reunió uno a uno. Me propuso formar parte del Consell Executiu, le dije que no me correspondía ese honor, que quería

trabajar a pie de calle, con los problemas reales del día a día, los que vosotros me planteéis y los que yo tenga. Luchar en y desde la calle es mi objetivo. De nuevo la paloma de Rafael Alberti se equivocaba.

Nuestro primer Consell Rector, en Saló de Cròniques del Ayuntamiento, fue una primera toma de contacto con la clase política municipal y sus formas, que se integraron con las propuestas, menos protocolarias, de los representantes de las personas con discapacidad. En ambos sectores había divergencias, más patentes en el lado de los concejales de diferentes partidos mientras que por parte de los representantes de las personas con discapacidad asomaban sin aflorar del todo. Conocí a los concejales y vi su comportamiento, mientras unas/os atendían respetuosamente otros parecían jugar con el móvil ajenos a lo que allí se decía, fue revelador. Se siguió la Orden del día según lo estipulado en el artículo 9 de

los estatutos del IMD. Se habló de todo un poco. Hablamos todos, con respeto y buenas formas.

Vosotros creéis que he dado un salto a la política. Aunque hay algún miembro de los representantes de las personas con discapacidad, que quizás use esa responsabilidad para medrar en la carrera política y partiendo de la base de que todo en esta vida es política en su más amplio sentido, personalmente no me veo como una figura política, más bien, como dirían en la oficina y con perdón de la expresión, como una “mosca cojonera”, un Pepito Grillo, que dice lo que piensa sin tener en cuenta la ideología de las personas que tiene enfrente y que se guía por la lógica y la experiencia vivida, su lógica y su experiencia vivida. He de aprender a compartir mi lógica y mi experiencia vivida con la de los demás miembros del Consell Rector para que la paloma de Rafael Alberti se duerma en la cumbre de una rama y nosotros en la orilla y no se equivoque. <

La paloma

*Se equivocó la paloma.
Se equivocaba.*

*Por ir al Norte, fue al Sur.
Creyó que el trigo era agua.
Se equivocaba.*

*Creyó que el mar era el cielo;
que la noche la mañana.
Se equivocaba.*

*Que las estrellas eran rocío;
que la calor, la nevada.
Se equivocaba.*

*Que tu falda era tu blusa;
que tu corazón su casa.
Se equivocaba.*

*(Ella se durmió en la orilla.
Tú, en la cumbre de una rama.)*

Rafael Alberti, *Entre el clavel y la espada* (1941)

DIA NACIONAL DE LAS PERSONAS CON PARÁLISIS CEREBRAL

Redacció

El 5 y 6 de octubre la Confederación ASPACE en el marco del Día Nacional de la Parálisis Cerebral organiza unas jornadas en Málaga con mesas redondas temáticas impartidas por personas con parálisis cerebral, actividades deportivas, visita guiada al centro de AMAPPACE Málaga, rueda de prensa con los medios, lectura de un manifiesto reivindicativo, entrega de los II Premios ASPACE y del II Concurso de Fotografía ASPACE, cena asociativa, acto de clausura...

06oct
día nacional de la
parálisis cerebral

Podrá participar en el encuentro cualquier persona, con independencia de si pertenece o no a una entidad ASPACE. La inscripción, que tiene un coste de 20 euros, incluye la asistencia a las mesas redondas y al acto institucional de clausura, la cena del viernes 5 y la comida del sábado 6, así como la participación en las

actividades paralelas: muestra de productos deportivos de ortopedia, circuitos con bicicletas adaptadas, ludoteca para niños y mayores que no puedan o no quieran participar en las mesas redondas y demostración de actividades de hipoterapia.

ASPACE BARCELONA participa en la mesa redonda de sensibilización con una ponencia basada en el corto ¿Y porque nosotros no?, premiado en el Filmets (Festival Internacional del cortos de Badalona), cuya temática es las dificultades que tienen las personas con discapacidad para tener una relación de pareja en el contexto de la familia.

Para participar en este importante evento para nuestro colectivo hay que rellenar la hoja de inscripción que encontraréis en la web <http://www.aspace.org/>.

Además, este año se hace coincidir el IV Encuentro Andaluz de Familias de Personas con Parálisis Cerebral, organizado por ASPACE Andalucía, con la celebración del Día Nacional de Parálisis Cerebral, de tal forma que Málaga se convertirá en el lugar de encuentro para un colectivo que agrupa a 120.000 personas en toda España.

Entrega de premis FILMETS

Jordi Cusell / Centre d'Integració Social Aspace Badalona

Van passar els dies, després de presentar el nostre curt al Teatre El Círcol, poc ens podíem imaginar el que el destí ens preparava..., i per fi va arribar el gran dia, de l'entrega de premis "FILMETS".

I va arribar la gran nit, en què vaig trepitjar per primera vegada el teatre Zorrilla de Badalona. Quan vaig veure aquell teatre em va provocar emoció, perquè jo encara no sabia que el nostre vídeo havia estat el guanyador, però el fet de poder ser present a la gala ja era un premi per nosaltres (a més van tenir el detall de reservar-nos lloc a primera fila).

La gala avançava a bon ritme, es lliuraven diferents premis com al millor documental, millor curt de ficció, a la millor animació... i de sobte va arribar el gran moment, quan la Lídia Heredia i l'Espartac Peran, van dir el nom de "I per que nosaltres no?". Jo no m'ho creia, va ser tanta l'emoció que vaig fer un crit, no sabia què fer, si plorar

de l'emoció o riure. Aleshores vaig pujar a recollir el premi i a fer el discurs, estava tant nerviós que em va tremolar una mica la veu, però me'n vaig ensortir molt bé.

Aquest premi significa un triomf més als valors humans, ja que la gent s'hauria d'implicar més.

A nosaltres, el premi ens dóna força, motivació, i ganes de seguir treballant, de mirar endavant, i de continuar fent muntatges així, muntatges que ens donen a conèixer.

Per acabar, us diré les paraules que vaig dir en aquella nit:

"Com ja sabeu, la vida està molt complicada per a tothom, doncs penseu que pels que tenim dificultats, encara ho tenim més complicat, per això us voldria demanar un desig.

Ens agradaria, que tothom s'impliqués més en el nostre col·lectiu, com ho ha fet la gent de Filmets, perquè canviï

la concepció que té la gent de nosaltres, que no som capaços de fer res, i sí, sí que som capaços!!
Visca filmets!!! <

FRASE DEL CURT

"LA GENT AMB DISCAPACITAT, COM NOSALTRES, TENIM EL DRET DE SER FELIÇOS COM TOTHOM. QUAN ENS OBLIDEM DE LA NOSTRA DISCAPACITAT, PERQUÈ TROBEM ALGÚ QUE ENS FA SENTIR FELIÇOS, ENS TROBEM SOVINT, AMB UNA BARRERA DIFÍCIL DE SUPERAR: LA DELS PARES"

Premi pel C.O. de Badalona

Redacció

El centre d'integració social Aspace Badalona ha estat distingit amb el premi Venus als Valors Humans del Festival Internacional de curts, FILMETS, de Badalona, pel curt I per què nosaltres no?.

Diu que el FILMETS (Festival Internacional de curts de Badalona) és el segon festival amb més importància de tota Europa, i un dels referents a nivell mundial, no en va, participen directors i produccions de tot el món, i concretament en aquesta edició, la 37ena, han batut el record d'inscripcions en competició oficial amb més de 200 pel·lícules.

Aquesta és la segona vegada que el centre d'Aspace a Badalona hi participa, el primer cop va presentar un curt de terror, titulat Zombies Movie. Enguany, els nois/es del centre han volgut plasmar, a través d'un guió escrit per ells mateixos, una realitat, en la qual ells són els

protagonistes juntament amb les seves famílies.

El fil argumental explora la problemàtica que tenen els joves amb discapacitat, en relació a la manca de suport per part de les seves famílies en les relacions de parella.

És un curt que no deixa indiferent a ningú, molt emocional i emotiu.

Cal reconèixer la feina ben feta, i felicitar als nois i noies del centre i al director del curt, l'Adrià Domingo. FELICITATS!!!

La redacció de la revista conjuntament amb el centre d'Aspace Badalona organitzarà un CINEFÒRUM on passarem el curt i després farem el col·loqui moderat pel propi director, l'Adrià. Aquelles persones o famílies interessades ens ho heu de fer saber al e-mail bdn@spacecat.org. És un bon motiu per poder confrontar els diferents punts de vista sobre

aquest tema, tant dels pares com dels propis protagonistes, com professionals i gent de l'entorn. <

APUNTA'T AL CINEFÒRUM!! I PER QUÈ NOSALTRES NO??

Fet pels nois/es del Centre d'integració social Aspace Badalona.

PREMI VENUS ALS VALORS HUMANS

Inscriu-te a bdn@spacecat.org i rebràs la informació del dia i el lloc.

Qui té dret a l'amor

Agustí Guillem / Escola Badalonès

Els alumnes de segon de batxillerat de l'escola Badalonès (van fer un treball sobre el curt I per què nosaltres no?. Agustí Guillem, el seu professor ens va enviar les seves conclusions i les qüestions que es van plantejar en veure'l.

Quines vides tenen dret a l'amor de parella i quines no? Quins són els límits? Què ens és lícit permetre i què no? I, tal vegada, la qüestió més complexa: qui pot posar aquests límits que deturen el desig de compartir i la felicitat d'estimar?

En primer lloc; felicitar-vos per la tasca que porteu a terme d'atenció i suport a les persones que pateixen paràlisi cerebral i als seus familiars. Entenem, que aquesta mena d'atenció no només significa l'obertura d'un espai dins la societat que aconsegueix donar suport a aquestes persones, sinó que també és un medi que té la finalitat de fomentar i expandir el seu creixement personal. En segon lloc; felicitar-vos també, per aquest curtmetratge que aconsegueix traslladar-nos un interrogant que ens convida a mantenir un diàleg amb una part de la nostra societat que normal i malauradament roman llunyana. Una pregunta que ens planteja qüestions tals com: Quines vides tenen dret a l'amor de parella i quines no? Quins són els límits? Què ens és lícit permetre i què no? I, tal vegada, la qüestió més complexa: qui pot posar aquests límits que deturen el desig de compartir i la felicitat d'estimar? "I per què nosaltres no?" és el títol d'aquest curtmetratge i a la vegada una forma d'interpel·lar-nos que ens obliga a plantejar-nos totes les complexes qüestions anteriorment citades.

Les opinions dels alumnes de segon de batxillerat que han

tingut l'oportunitat de veure aquest "curt", coincideixen en la seva originalitat al proposar un repart que només recull actors que són persones amb certes discapacitats. Així també, destaquen el seu caràcter impactant a causa de la distància que en la vida quotidiana ens separa a uns dels altres. Distància, aquesta última, que ens fa pensar i reflexionar sobre el fet que haurien de construir ciutats o societats amb un caràcter molt més inclusiu. Tots els alumnes semblen entendre la paradoxa que es dona entre la preocupació dels pares (protecció) i els desitjos dels fills (mantenir relacions de parella). Tanmateix, la majoria d'aquests alumnes es mostren proclius a que els desitjos de mantenir relacions de parella d'aquestes persones es facin realitat. De fet, alguns, en algun moment, s'han vist reflectits en els mateixos problemes: pares "sobre-protectors" que s'oposen a certes relacions sentimentals. Tal vegada, aquesta posició empàtica dels alumnes, ens reveli el fet que una persona amb determinades discapacitats no implica necessàriament unes altres emocionals o sentimentals. Tanmateix, també ens mostri que els sentiments d'una persona discapacitada poden transmetre la mateixa autenticitat que els d'una persona sense cap discapacitat. Per tant, ens trobaríem dins d'una falsa creença que vincula el fet de ser una persona amb algun tipus de discapacitat al fet d'incloure directament també una discapacitat

sentimental i emocional.

En la nostra opinió i tenint com a referència el principi ètic de beneficència, si el que està en joc és la felicitat d'aquestes persones que ja es troben suficientment condicionats per la seves circumstàncies, situacions aquestes que ens mostren les seves dificultats per valer-se per si sols, però no per estimar-se, s'haurien de fomentar totes les pràctiques necessàries destinades a facilitar el seu desenvolupament emocional i la seva expressió sentimental.

Finalment, agrair-vos el fet de confiar-nos aquest treball. Tant perquè ens ha emocionat profundament, com perquè ens obliga a repensar allò que tots som: persones, éssers humans que busquem la felicitat. <

Premis M. José Vázquez: per a l'autonomia personal

Redacció

El 25 de novembre, en un sopar en un hotel de Barcelona, ECOM va celebrar l'entrega dels premis Mª José Vázquez per a l'autonomia personal.

L'Associació Cultural Urbana (ACU), ASPAYM Madrid i Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya (FGC) han estat els guanyadors de la I edició dels Premis Maria José Vázquez a l'autonomia personal. Aquests guardons van ser lliurats el divendres 25 de novembre en el marc del sopar de celebració del 40è aniversari d'ECOM, que es va celebrar a l'Hotel Fira Palace de Barcelona. En aquest acte es va comptar amb la presència de Josep Lluís Cleries, conseller de Benestar Social i Família de la Generalitat de Catalunya; Joan Oliva, diputat delegat de l'Àrea d'Atenció a les Persones de la Diputació de Barcelona; i Irma Rognoni, regidora de Família, Infància, Usos del Temps i Discapacitats de l'Ajuntament de Barcelona.

Els Premis Maria José Vázquez a l'autonomia personal han estat impulsats per ECOM, coincidint amb el 40è aniversari de l'entitat, amb la voluntat de premiar la tasca que persones, entitats, institucions i empreses fan per facilitar l'autonomia personal del col·lectiu

de persones amb discapacitat física. Aquests premis porten el nom de la que va ser presidenta de l'entitat fins el febrer passat, quan va morir sobtadament, en reconeixement a la tasca que la Maria José Vázquez va fer al llarg de la seva vida per promocionar i impulsar la vida independent i autònoma de les persones amb discapacitat.

Els Premis Maria José Vázquez a l'autonomia personal compten amb 3 categories. Els guanyadors en cadascuna d'elles han estat: en la categoria d'innovació, l'Associació Cultural Urbana (ACU), federada a ECOM, per la iniciativa "Lazarillo GPS", un projecte de rutes urbanes per Barcelona pensat per a turistes en cadira de rodes que es difonen a través de la pàgina web www.lazarillogps.net; en la categoria de Projecció Social, ASPAYM Madrid, pel projecte "DVD Vidas iguales, vidas diferentes. Historias de asistencia personal", un documental basat en experiències reals que fomenten els conceptes d'autonomia personal, autodeterminació i, sobretot, vida

independent i assistència personal com a mitjà per aconseguir una vida independent; i, en darrer lloc, en la categoria d'igualtat d'oportunitats, Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya (FGC), pel seu "Model de gestió de l'accessibilitat", a través del qual any rere any han anat treballant per l'eliminació de barreres arquitectòniques i de barreres a la comunicació, i per l'impuls de projectes d'innovació per a solucionar situacions específiques.

És un orgull per a nosaltres saber que es reconeix l'esforç de persones emprenedores com el Toni Molina, membre de la redacció de "Connexió Aspace" i que presideix l'ACU (Associació Cultural Urbana), i que assessora i condueix constantment diferents projectes que sovint es fan realitat en coses concretes, iniciatives que incideixen positivament en la vida de les persones, com el premiat projecte "Lazarillo GPS, o "Pigall GPS". <

PER QUÈ ESCACS?

Marta Vivas / Mestra de l'escola ASPACE

Tots sabem que els escacs no són un joc qualsevol: des del seu origen mil·lenari arriba als nostres dies amb l'estatus d'esport. Com a expressió d'habilitats humanes i competència esportiva no té rival en tot el catàleg de disciplines esportives. Reivindica l'esforç individual, alhora que condueix al reconeixement de l'altre. És una expressió de la nostra manera de pensar que es dibuixa en un tauler. És concret i abstracte alhora ... és una aventura del pensament.

Podríem parlar molt de tot això, però el que ens ocupa ara és aquesta pregunta: Per què diverses generacions d'usuaris d'ASPACE practiquen aquest esport?

De fet, els escacs són presents entre nosaltres des de fa molts anys; al principi només eren una alternativa per a les hores de pati de l'escola, però aviat vàrem observar dos importants fenòmens:

Que la capacitat de motivació de l'activitat era altíssima.

Que quan els nens jugaven a escacs posaven en marxa moltes habilitats que tenien a veure amb totes les àrees del treball educatiu i rehabilitador.

Vàrem anar incorporant els escacs a l'horari lectiu, com a activitat opcional per als alumnes que ho desitjaven. A mesura que aquests nois i noies es van anar fent grans, van traslladar la seva afició als centres on anaven després de l'etapa escolar.

I ara, per què seguim fent escacs? Només cal observar qualsevol partida per veure que quan juguem a escacs ens passen moltes coses:

- Hem d'estar atents, i concentrats.
- Hem d'orientar-nos correctament en l'espai del tauler, i posar en marxa les nostres habilitats visuals i manipulatives.
- Hem de recordar constantment les nostres posicions i les de l'altre.
- Hem de formular hipòtesis sobre allò que podria passar segons allò que fem.
- Hem de planificar accions i prendre decisions raonades.
- Hem d'annotar jugades i saber llegir-les.
- Hem de saber esperar, respectant el temps i les dificultats de l'altre.
- Hem de controlar els nostres impulsos, i saber estar en silenci.
- Hem de respectar l'altre, amb les seves característiques personals, tant si guanyem com si perdem. L'hem de saludar a l'inici i al final

de la partida.

- Hem d'intentar comunicar-nos amb claredat, i resoldre conflictes i malentesos de forma cordial.

Si tot això ha de funcionar durant la partida, es fa imprescindible l'estimulació i el desenvolupament dels processos cognitius bàsics: la percepció, l'atenció i la memòria. A més, els escacs ens obliguen a desenvolupar habilitats socials que tenen a veure amb la comunicació, l'autocontrol i la solidaritat.

I si sabem aprofitar els ajuts tècnics, que ens fan l'activitat més còmoda,

I si podem veure els escacs com una alternativa d'oci que ens posa a tots en condicions similars, tinguem o no discapacitat motora,

I si sentim, sobretot, la potència motivadora dels escacs ...

Calen més raons per seguir practicant? <

Lídia Pujol visita el Centre Pilot

Lídia Pujol

De vegades busquem sentit, busquem respostes, ens preguntem quin és el camí i no el veiem entre nosaltres, mirant als ulls dels companys de feina, la família, parlant amb els amics, el psicòleg, el capellà... Quan vaig entrar a Aspace, tot eren somriures i alegria, llum, amor, i certa contradicció encara poc definida em feia restar a l'expectativa. Que vol dir tanta felicitat?

De sobte van començar a arribar els nens, les nenes, les noies, els nois. Baixaven dels autocars vinguts d'arreu, i conduïts alguns i pel seu conte amb la cadira elèctrica d'altres, ens saludaven en passar endins d'un nou dia d'escola Aspace. Comentaris dedicats a cadascun d'ells de la mestra, la directora, la cap de comunicació... és igual, la feina que facis a Aspace, tot és amor, un amor que fa que tot sigui horitzontal, coordinat, transversal, únic i personalitzat. La nostra estructura jeràrquica, el més vell patró de la humanitat, el de dominants i dominats és del tot desconegut. Són dos móns que pertanyen a un de sol en contínua harmonització, els purs i els que no ho som tant s'ajuden mútuament, s'alimenten i és donen vida. Els que tenen unes capacitats i els que tenim unes potencialitats tenim la possibilitat d'estimar, estimar d'una manera que no dubta un sol instant del profund coneixement de saber que és estimar.

Nosaltres, els que hem vingut a mirar contínuament de ser millors persones, necessitem estar en contacte amb ells. Ells donen sentit, donen respostes, assenyalen el camí, tenen altres capacitats que ens connecten amb l'art subtil de la comunicació, sense manipulacions, sense cap altra possibilitat que la veritat. Aspace ho sap, i és aquesta la seva força: Els valors que s'activen irremediament amb les persones amb paràlisi cerebral, fan d'Aspace una entitat lluminosa i referencial en el nostre món de difícilment capacitats per l'Amor. La relació que s'estableix entre aquests dos móns ens mostra una visió amplificada d'aquelles petites coses que donen veritable sentit a la vida. Aspace ajuda a posar a les famílies en relació amb sí mateixos, ofereix als seus fills un entorn a la seva mida de persones úniques i iguals, tan iguals i úniques com l'Ossama, l'Andrea, la Cristina, el Mohamed, l'Ahmed, la Lorian, el Peiliang, el Steffano... i de sobte veig amb la més gran claredat,

la nostra incapacitat de veure a l'altre d'igual a igual, d'acollir a l'immigrant, de respectar el lloc de la dona, l'infant, la gent gran, les classes socials... veig que les diferències són perversament manipulades per dominar al dèbil i arraconar a tot aquell que no formi part de l'interès propi i l'exercici del poder.

Aspace és garantia d'humanitat, possibilitat de desenvolupar el potencial de ser millor persona, de ser penetrat per la precisa i preciosa prioritat que dóna valor i valors a les nostres vides, la solidaritat.

Gràcies per tanta saviesa, per tanta capacitat, a tots els amics que donen sentit a l'existència d'Aspace i la nostra. <

Luz y música

Esther Hoff / Redacció

Para celebrar el cincuenta aniversario de ASPACE se han organizado varios actos durante el año pasado. Uno de ellos fue un concierto, *La Cerimònia de la Llum*.

El viernes 25 de noviembre a las 22.00 h se apreciaba una cola que empezó en el Passeig del Born y que seguía hasta las dos entradas de la escultural Santa María del Mar. El público, algunos vestidos muy elegantes, esperaba impaciente para poder entrar en la Catedral y buscarse un asiento. Por fin, poco después de las 22.00 h, abrieron las puertas.

En la Iglesia volaban nubes de humo fino que oscurecían un poco la vista. Por toda la Iglesia, velas blancas y rojas iluminaron el ambiente y en la entrada había una persona escondida debajo de su vestido blanco que parecía estar rezando. Era todo un ambiente místico. En los bancos habían

dejado unas velas blancas, muy finas, para cada persona.

Después de un rato, cuando mucha gente, pero no todavía todos, estaba sentada, se oyó el sonido de tambores que resonaban por la Iglesia. Cada presente giraba la cabeza para ver los tambores entrando en la Iglesia. Acompañaban a una figura vestida completamente de negro. Todo esto impresionó.

El concierto fue realmente muy bonito. Disfrutamos de verdad. Las voces de Lúdia Pujol y Mohamed Bout Ayoub llenaron cada rincón del espacio. A pesar de que la música, en algún momento, era estruendosa se podía ver algún niño dormidito en el regazo de su madre. Las luces de colores que iluminaron las paredes y el techo de Santa María del Mar eran espectaculares.

Al final del espectáculo se acercaron varias personas con velas encendidas para ayudar a encender las velas blancas que cada uno de los espectadores había encontrado en su banco. Así terminó la noche, con una verdadera ceremonia de la luz. *La Cerimònia de la Llum*. <

En estas páginas dos personas de la redacción o no, defienden su punto de vista sobre un tema concreto. En este caso el tema es la compra online.

“Comprar online es comodidad”

Emilia Vicioso / Redacció

Emilia Vicioso (administrativa, 39 años) es espontánea y risueña. Estudió en el Centro Piloto y trabaja en la Fundació Pere Tarrés.

Hacer la compra por Internet es lo mejor que podemos hacer, sobre todo los que tenemos una movilidad reducida. A personas que están en silla de ruedas o que tenemos dificultades de movilidad, nos cuesta coger los productos y luego llevar todo a casa puede ser complicado. Todo esto se puede evitar comprando por Internet, ya sea productos de alimentación o ropa o aparatos domésticos o cualquier cosa. Es una manera muy cómoda de hacer tus compras ya que lo haces sin moverte de tu casa, sin moverte de tu silla favorita.

A la hora de hacer la compra puedes ver todos los precios y ofertas y además ir comparando en otras tiendas online en el mismo momento y sin agobios de ningún tipo. Si se trata de ropa, olvídate de los vestuarios pequeños, incómodos y sucios y las dependientes impacientes y curiosas por ver cómo te queda el vestido. En casa puedes tomarte todo el tiempo del mundo para probar lo que has comprado, tomar un refresco o copita de lo que te apetezca mientras te lo pruebas. ¡Es una experiencia divertida! Nadie

te miente, diciéndote que estás muy guapa, mientras tú ves que realmente la camiseta no te queda nada bien o que los pantalones hacen demasiado gordo el culote.

¿Te ha dejado alguna vez muy irritado un dependiente torpe, estúpido, ignorante y sin conocimientos de lo que está vendiendo? Estos dependientes no existen en la tienda online.

A la hora de pagar no hace falta tener desconfianza, porque los datos que tienes que dar son confidenciales. ¿Esperar para poder pagar? ¿Hacer cola? Otra cosa que no existe en el mundo virtual.

Si compras en el súper online te suben las compras a casa y te las dejan en la cocina o donde quieras. Si compras en otra tienda online, también te lo traen a la puerta. Realmente ahorras tiempo y esfuerzo, vale la pena.

A ver, la palabra clave referente a comprar online es comodidad. Yo lo recomiendo. <

Autocars **RAVIGO, S.L.**

c/ Entença, 165
08029 Barcelona
tel. 93 490 26 29
fax. 93 490 75 73
www.gracare.com

AMPLIA GAMA EN EXPOSICIÓN (400 M2 APROX.) DE:

- SILLAS DE RUEDAS AUTOPROPULSABLES, TRANSPORTE, PASEO, CONVENCIONALES Y LIGERAS.
- SILLAS ELÉCTRICAS DIFERENTES MARCAS Y MODELOS.
- SILLAS PARÁLISIS CEREBRAL.
- SISTEMAS Y AYUDAS PARA BAÑO Y ASEO PERSONAL.
- AYUDAS PARA ACTIVIDADES DIARIAS (LECTURA, ESCRITURA, MANUALIDADES, ALIMENTACIÓN, ASEO, ETC.).
- SOMOS ESPECIALISTAS EN SISTEMAS DE SEDESTACIÓN (BUENA POSTURA CORPORAL).

“No me fío de la compra online”

Miguel Quintero / Redacció

Miguel Quintero (vendedor de cupones de la Once, 45 años) tiene un carácter fuerte, su presencia se hace notar, pero es muy colaborador. También estudió en el Centro Piloto.

Desconfianza. No me fío. Yo, si tengo que ir a comprar algo, tengo que ver el producto. Tengo la sensación de que en la compra online, la calidad del producto empeora, y uno mismo no puede elegir con sus propias manos.

Relacionarse. Y lo bonito que es la relación con la dependienta de toda la vida, con los vecinos que están comprando. Las ventajas de comprar online, también te las da la dependienta, que te facilita todo el proceso y te ayuda en las dificultades, a coger las cosas, te organiza la compra en la bolsa, te coge la cartera, cobra y te guarda el cambio, te cuelga la bolsa en la silla, incluso, a veces, te llevan la compra a casa. En todo este proceso, intervienen aspectos vitales básicos para la persona, como la socialización, el conocimiento mutuo entre las personas, la comunicación directa. Sin embargo la fibra óptica, la red, no tiene sentimientos, es fría y ahonda en la soledad de las personas.

Finalmente, decir, que una de

las cosas que más me incomodan, es dar mis datos bancarios, o de la tarjeta de crédito. ¿Quién recibe esa información por la red? ¿Qué uso harán de ella? ¿A quién reclamar?

Bueno, para acabar, dejadme que salude a dos de las personas más populares del barrio, la pescadera y el frutero, la Pepa i el Pep. Viva el comercio de barrio, el comercio personalizado y personal, cálido y de calidad. <

Supace

*Siempre avanzando
hacia un nuevo concepto
en artículos especiales
para niños y adultos*

93.3570427
93.3570268

**Fundació
Félix Llobet Nicolau**
APROV. PER O.M. 5 ABRIL 1958

ROSAS Y ESPINAS SOBRE RUEDAS

Martí Cuixart / Redacció

En los capítulos precedentes, Luís Roberto Arturo y Cristina de los Álamos Caídos –dos “tetras” con eléctrica–, platican sobre su relación y la inculpación de él en una muerte. Ella hace informática y pediatría. Él consigue trabajo de informático. Pasa un mes en una residencia, donde ella entra. Él pasa unas horas detenido. Hay una baja en la residencia, pero no es para él; conoce a Juanjo, un joven “sin papeles”. Cristina hace prácticas de pediatría. Le proponen a Luís introducir droga con amenazas. Con Juanjo abre un locutorio. Ya no tiene amenazas y entra en la residencia de Cristina, ya jefe de practicantes. Pronto les dan una habitación.

Capítulo XXI

Nuestro terrible narrador, sobre todo conmigo –dijo Luís a Cristina–, empezó a narrar nuestras peripecias ahora hace diez años y me ponía a mí con casi 50 tacos y de pelo medio canoso. Ahora me debe de endiñar casi 60. Pero él no me debe de ir a la zaga; eso si no es más entrado en años que yo, como diría en su cursi vocabulario.

Sí, Luís. Yo ya he llegado a los sesenta tacos, según tu lenguaje, y con el cabello ligeramente plateado ya hace tiempo.

–También se te olvidó decir entonces que el encuentro de antiguos alumnos de entonces fue para celebrar el cuarenta aniversario de la inauguración

de nuestro querido Centro, donde conocí a mi adorable palomita. Ahora vamos a celebrar el cincuentenario.

De acuerdo, Luís. Tuve un pequeño deslíz.

–La metiste hasta el cuello, macho. Pero ahora nos vas a hacer hablar a Cristina y a mí de una cuestión que también os afecta a ti y a tu pareja.

En parte, para esto estáis tú y Cristina: para, con un poco de cachondeo, ir exponiendo nuestras inquietudes y algunas más generales. También exponemos todo lo que somos capaces de hacer, como, por ejemplo, esta revista durante diez años. Pero volvamos a nuestra historia:

Luís volvió a dirigirse a Cristina,

que en la habitación de ambos arreglaba ropa limpia. Él, muy amorosamente, le dijo:

–Es una lástima, que con lo nos amamos y ahora que tenemos este nido de amor, no nos podemos casar.

–No. Porque al trabajar tú y al tener un sueldo, me quitarían mi mísera paga no contributiva.

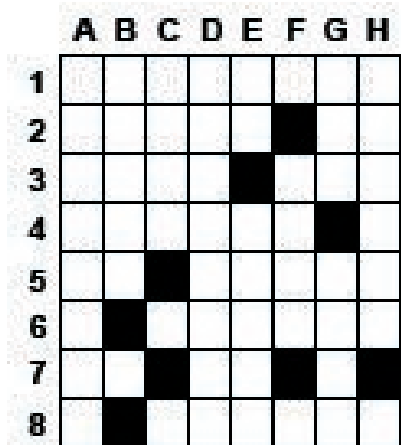
–Según esto, yo con mi sueldo, debería pagar todos tus gastos y lo que se quedan para la residencia. No hay derecho.

Puso la tele; se veían mujeres desnudas, Cristina puso mala cara y él dijo:

–De todos modos, me quedo con tus muslos, cariño. <

(Continuará...)

Encreuat

HORITZONALS: 1: Aquell que presenta i dona ambient a una festa o acte social. – 2: Allò que ens agrada expulsar als homes (a l'inrevés). Pronom personal. □ 3: Trajectòria que serveix d'un punt a un altre (a l'inrevés). Conjunt de flors ben presentat. – 4: Grup de música que ja no existeix. Vocal. □ 5: Campió. Camp de naps. □ 6: Cinc. Dona d'una raça que s'estén per part d'Europa i Àsia. □ 7: Existeix. Nom de lletra. Vocal. – 8: Consonant. Sobretot es deia a Cadis de l'efeminat i ara es diu que ha sortit d'armari.

VERTICALS: A: Donaven ànims. – B: Efluvi masculí que o surt massa aviat o triga massa (a l'inrevés). Sant. – C: El famós és el de Santiago (a l'inrevés). Consonant. Sant □ D: Dona que repara cotxes. – E: Carta de la baralla. Repten (en castellà i a l'inrevés). – F: 500. Allò amb què tapem les vergonyes i

no vergonyes del cos (en castellà). Vocal molt oberta. – G: Propietari. Dona amb bona salut (a l'inrevés). H: Vogarà. Primera lletra de l'alfabet.

Tecno-Ortesis S.R.L.
Tècnics Ortopèdics Artesans des de 1924
Sr. Mariano Sánchez i Font
Tècnic Ortopèdic
Carrer d'Àvila, nº 82 baixos 1 i 2
08005 Barcelona
(Poble Nou - Vila Olímpica)
933 092 915
607 961 616
info@tecno-ortesis.com
www.tecno-ortesis.com

Troba les 7 diferències

Rulex / Redacció

doble v doble v doble v

- www.enil.eu
ENIL European Network on Independent Living, es la red europea de organizaciones de individuos con presencia en 26 países europeos que aboga, defiende e impulsa los valores de la vida independiente de las personas con diversidad funcional, tales como: la asistencia personal como fundamental, la dignidad, el respeto, la defensa de los derechos humanos, y la des-institucionalización.
- www.hoptoys.es - juegos y recursos educativos
- www.alicia.cat - Fundació Alicia, alimentació i ciència

CARNESTOLTES ASPACE

Redacció

Com cada any els Centres d'ASPACE, han celebrat la festa del carnestoltes, després d'una setmana intensa on el rei Carnestoltes feia de les seves, amb els assajos de les coreografies, les corredisses per acabar les disfresses, per fi el 17 de Febrer ho vàrem celebrar com cal.

Va ser una jornada molt intensa i emocionant als tres Centres d'ASPACE: l'escola i els Centres Ocupacionals de Poble Nou i Badalona.

Aquí teniu un tastet d'algun dels moments que es van viure aquest any, i les paraules d'algunes persones que hi van participar. Cal dir que el nivell de les disfresses va in crescendo any rere any, i que la feina dels professors i monitors en aquest aspecte s'ha de ressaltar.

Al Centre Pilot van fer una Rua pel patí, i hi havia un jurat que valorava les disfresses i les actuacions.

La Yaiza de la classe E1 va comentar: "Aquest any he gaudit molt de la festa de carnaval, tots els grups van treballar molt la seva actuació. Però el que més em va cridar l'atenció va ser especialment el Salva fent d'Elvis Presley i el Francisco formant part del jurat, perquè feia les mateixes coses que Risto Mejide de "Tú Sí Que Vales".

L'Andreina, també del grup E1, diu: "El millor carnaval que hem tingut".

A Poble Nou, aquest any per celebrar el carnestoltes es va escollir el tema de "Les Antigues Civilitzacions", on cada grup en va triar una de diferent. Així es va representar: Egipte, Roma, Grècia, Xina i la Civilització Pre-Colombina.

Els nois i noies del Centre van participar en l'elaboració dels vestits i elements de la disfressa que el dia 17 de febrer van ensenyar-nos en una desfilada amb la música pròpia de cada civilització.

A Badalona hi van participar diverses comparses, hi havia vaques, sols, egipcis (quina casualitat, com a Poble Nou!!), també van venir l'Olivia i el Popeye, la Duquesa de Alba, de Pucca (dibuixos japonesos), i una fregona (premi a la millor disfressa) i el personal que anava disfressat d'esports olímpics... <

CONNEXI

ORGANITZA

CINEFORUM

I PERQUÈ NOSALTRES NO?

Modera Adrià Mondiu, director del curt.

Durada: 3 hores

Entrada gratuïta

Lloc a convenir

Curt realitzat pels nois i noies del Centre d'Integració Social Aspace Badalona, que va ser premiat al Festival Internacional de Curts (Filmets) de Badalona amb la Venus als valors humans, i que tracta de les dificultats que tenen els joves amb discapacitat amb les seves famílies respecte a les relacions de parella.

TALLER DE PA ECOLÒGIC

Durada: 3 hores

Preu: 3 euros

Lloc a convenir

Places limitades

Vols saber com es fa el pa? Fer-ho tu mateix i i
Doncs apunta't i i

Quina és la diferència entre el pa convencional i el pa ecològic? Què és la massa mare? Com es fa un pa de cereals? Aquestes i altres qüestions quedaran resoltes amb aquest taller.

Els interessats a participar en alguna d'aquestes activitats ens ho podeu fer saber a través del e-mail, connexio@aspacecat.org

Rebreu informació de la data, lloc i hora al vostre e-mail.

ORGANITZA

CONNEXI

aspace 5

Si vols formar part de la redacció de la nostra revista no ho dubtis. T'estem esperant!